

[Poulsgaard]

ude over det ganske land – og det er lige meget, hvor det er i landet, desværre – tør ældre mennesker ikke færdes på gaderne efter mørkets frembrud. Det kan være indbildning måske, men det siger lidt om den frygt, der er kommet op i befolkningen. Vi kan simpelt hen ikke være det bekendt. Det er vanvid, dette her.

Hvad skal vi så gøre? Ja, man kunne gøre mange ting, men man skal i hvert fald ikke gøre det, som hr. Jimmy Stahr er inde på. Nej, hr. Jimmy Stahr, den danske metode har spillet fallit, hr. Brydensholts linje har spillet fallit. Det er jo vanvid, at vi sætter en masse mennesker ind, der har fået en spritdom. Jeg vil ikke tage de mennesker i forsvaret, der kører spritkørsel, for det er forbryderisk, men i de allerfleste tilfælde går det alligevel sådan, at de slipper hjem, uden at de begår hærværk til skade for andre. Men de sidder og optager vore fængsler. I stedet for kunne man give dem en ordentlig bøde, som de kunne mærke. Så kunne man få disse voldsforbrydere puttet ind med det samme. Vi er i den situation, at politiet nogle gange simpelt hen ikke gider arrestere dem, for dommerne lukker dem ud lige så stærkt, som politiet får fat på dem.

Man kan tage en sag som den fra Hjørring, hvor 6.000 mennesker skriver under. Hvad skete der i Hjørring? 3 måneder efter, at en knægt på 16 år påstår, han har fået en lussing, kom han ind på politigården – han skulle vist hente sin knallert, eller hvad det var han skulle; han skulle betale en lille bøde – og så sagde han: »Dengang betjenten arresterede mig, gav han mig et par på torsken.« Det sagde han 3 måneder efter, at det var sket. 6.000 mennesker skrev under på en protesterklæring. Alligevel bliver den betjent suspenderet, og han bliver sikkert afskediget fra politiet. Betjenten har aldrig indrømmet, at han har stukket den knægt et par flade. Jeg håber da, han har det, for knægten fortjente i hvert fald at få de par lussinger dér. Men det har han aldrig indrømmet. Det er simpelt hen en hetz, man fører mod politiet. Det er hr. Brydensholts linje.

Vi kan tage ud i lufthavnen, og så kan vi se, at der står betjente. Fra det ganske land skal de fare kilometer efter kilometer for at arrestere os voldsforbrydere, når vi kommer og skal med en flyver. Man misbruger simpelt hen politiet på det groveste. Skal man

have sikkerhed i lufthavnene, burde man nok satse på at få uddannet personale, der kunne klare det, hvis der var problemer. Det er i hvert fald ikke noget, vi skal bruge politiet til.

Vi må se i øjnene, at landet stander i våde; vi har ikke ubegrænsede midler, vi kan ikke ubegrænset forøge politiets bevillinger, selv om vi gerne ville. Man har i dag en fjollet fartgrænse på 80 km, og derfor må politiet tage ud og genere de borgere, der har kørt lidt stærkere, måske fordi de skulle skynde sig hen at bestille noget. Her kunne man måske også frigøre nogen arbejdskraft.

Med det samfund, vi har, med de konflikt-situationer, der opstår – og opstår hyppigere og hyppigere, fordi samfundet er i krise – må vi se i øjnene, at vi får flere Bækkelundsager, vi får flere Infosager. I øjeblikket er det oppe i Hirtshals, der er ballade, hvor arbejdsgivere og arbejdere i skøn forening har bud efter politiet. Så længe vi er i en så desperat situation, med kriser på arbejdsmarkedet, vil der også være brug for politi til at løse den slags opgaver, så folk, der ønsker at udføre deres arbejde i fred og ro, får lov til det.

Alt det taget i betragtning må vi altså se på, hvordan vi får så meget politi som muligt frigivet til det egentlige politimæssige arbejde, de skal udføre. Så må vi lade andre udføre det rutinemæssige og kontorarbejdet, og hvad der ellers er.

Jeg var glad ved, at denne forespørgsel blev rejst. Jeg synes, det var et prisværdigt initiativ, men jeg tror, der er mange, mange, der bliver dybt, dybt skuffede, hvis det, der kommer ud af det, er det vattede dagsordensforslag. Jeg skal ikke på nuværende tidspunkt sige, hvordan mit parti vil stemme til dagsordenen.

Ebba Strange (SF):

Der var meget i hr. Knud Linds indlæg, jeg godt kunne have haft lyst til at kommentere, men jeg vil ikke bruge min taletid på det. Der er kun én ting, jeg vil anholde, og det var eksemplet med skoleelever, der rønder og stikker en kniv i ryggen på lærerne. Jeg ved godt, hvor den historie stammer fra, det er en ulykkelig knægt på en skole i Århus, og jeg synes, det er fantastisk farligt, hvis et folketingsmedlem begynder at inddrage den slags eksempler på ulykkelige børns